

Dívat se Bohu do očí

Adorace se na první pohled může zdát jako jedna z nejnáročnějších nebo nejnudnějších forem modlitby. Pro mě je ale jednou z nejsilnějších. Líbí se mi na ní, že tam vůbec nejde o slova nebo o moje vlastní úsilí, ale že je to jako sednout si s někým, kdo je mi nejbližší na světě, naslouchat mu a rozumět si i beze slov. A když si uvědomím, že v tom kousku oplátky v monstranci je opravdu živý Ježíš...

Když o tom přemýšlím, právě při adoracích jsem ve svém životě zažila nejsilnější chvíle nebo největší zvraty ve své víře. Vzpomenu tady na tři z nich.

Obrácení

Ten první se váže k samotné chvíli mého obrácení. Bylo to na ACŽM v Rajnochovicích, na Přístavu, ve sklepní kapli. Bylo mi 15 a byla to moje vůbec první křesťanská akce mimo běžné mše v našem kostele, kam jsem začala chodit pár měsíců předtím (protože se mi líbil jeden ministrant ☺). Když jsem vyrazila na tuto postní duchovní obnovu, moc jsem nevěděla, co mám očekávat. A pak se to stalo – večer, před Kristem v eucharistii, při světle svíček a tónech kytarových písníček o tom, že Ježíš zemřel za každého z nás, se ve mně něco zlomilo a něco nového začalo růst. Plakala jsem a cítila něco, co se nedá popsat slovy a nikdy předtím jsem to nezažila. Bůh skrytý v hostii se mě osobně dotkl. Byl to nový začátek – když jsem přijela domů, najednou bylo všechno jinak. Nebo – všechno bylo stejné, pořád staré a všední, ale já jsem to viděla úplně novým pohledem.

Velikonoční zlom

Další obrácení jsem prožila, když už jsem byla dospělá, vdaná, pracující. A život zase zevšedněl, byla jsem už moc stará na to, abych měla nějaké mládežnické spolço, ale ještě jsem nebyla matka, abych zapadla do farnosti v rámci akcí pro rodiny, pohlitly mě povinnosti i výzvy v běžném životě. Byla jsem ztracená. Blížily se Velikonoce (už zase toto období ☺) a já jsem prožívala krizi. Na křížové cestě na Květnou neděli jsem si říkala: „Vždyť to chození do kostela už vůbec nedává smysl... Proč tam vlastně chodím? Přes Velikonoce to ještě vydržím, ale pokud se něco zásadního nestane, prostě se na to asi vykašlu.“

A přišla Bílá sobota a s ní celonoční a celodenní adorace „u Božího hrobu“. Tentokrát se navenek nedělo nic zvláštního, bylo ticho, nikde nikdo, na

první pohled úplná „nuda“. Ale ve mně se zase něco zlomilo. Tentokrát vlastně bez velkých emocí, ale když jsem z adorace odcházela, cítila jsem, že se ve mně něco narovnálo a že zase vidím. Smysl. Jako by měl člověk dlouho zablokovanou krční páteř a najednou tam něco „přecvakdo“ a bylo po bolesti. Už je to zase tak, jak má být.

Nová životní etapa

A do třetice – to bylo teprve nedávno. Stala se ze mě máma na plný úvazek, pracující z domu, zahřená, životem zraněná. Málokdy jsem se dostala na celou nedělní mši „v klidu“, natož abych se účastnila nějakých jiných duchovních akcí. Ale cítila jsem, že mi to chybí – a nejvíc právě adorace, nejlépe v rámci chval. Dostala jsem ale příležitost – u nás ve farnosti se chystal první chválový večer. Mám jsem na něj ani neodešla – můj tříletý syn plakal za dveřmi, že odcházím, a já jsem stála na schodech naší bytovky, poslouchala a přemýšlela, jestli mám odejít, nebo ne. Říkala jsem si ale, že kostel mám přece sotva pět minut, tak se v nejhorším vrátím – a sotva jsem na chválu došla, přišla mi zpráva, že syn usnul. Celý večer je pro mě!

Nechat se znovu obejmout

A zažila jsem po letech zase to krásné, intenzivní setkání s Kristem, které jsem si zvykla před narozením syna zažívat pravidelně na františkánských duchovních obnovách. Tam jsem na dlouhých adoracích hleděla na Krista v monstranci i na obrovskou malbu jeho podoby z kříže v San Damianu a cítila jsem, že se mi opravdu dívá do očí a ve světle toho pohledu je všechno ostatní jedno, že je jenom tady a teď. Představovala jsem si, že sedí vedle mě a objímá mě. A já se o něj můžu opřít a plakat, smát se, být v tichu i na něj vychrlit všechno, čím srdce přetéká. A teď tu byl zas. A já jsem si uvědomila, že už dlouho jsem se mu nepodívala do očí, že už dlouho jsem se nenechala obejmout, že už dlouho jsem nenechala pláč, aby odplavil všechno, co bolí. Byla jsem zase doma.

Přeju ti, ať taky zažiješ Boží dotek (nejen) v adoraci. Ať je to pro tebe chvíle, kdy se díváš Bohu do očí a kdy tě objímá, přesně takovou, jaká jsi, a na místě, kde právě teď jsi. I když to zrovna bolí nebo se cítíš ztracená. Hledá tě a čeká na tebe.

Marta